

Bøðilin Saddam Hussein

ENN einaferð hefur irakiski leiðarin Saddam Hussein víst sitt sanna andlit sum ein kaldblóðugur drápsmaður. Gjárnáttina trýsti hann á startknöttin á eina av sínum raketum við kós beint móti teimum tættbygdu íbúðaumráðunum í Tel Aviv í Ísrael. Og nakað man hann hava frótt seg, tá altjóða pressan kundi boða frá, at irakiska raketin hevði framt eitt satt blóðbað millum tey óseku sivilu. Meira enn 100 løstað og 3 deyð. Hetta var úrslitið av enn eini roynd hjá irakiska diktatorinum at útsletta Ísrael.

VIT kunnu hava ymsar meiningar um bæði Ísraelar og arabarar — um viðferðina hesi geva hvørjum øðrum. Men tað kunnu ikki vera fleiri meiningar um, at við hesum seinasta álopinum á sivilfólk í Ísrael, so er tað púra greitt, at vit hava við eitt bølmenni — ein bøðil — at gera. Ein valdstystan diktator, sum — ikki fyrst og fremst hevur søk palestina í huganum — men sum vil stóru hermegi síni hevur eittans endamá, og tað er at gerast diktator yvir øllum muslimum og at strika Ísrael av landakortinum.

EFTIR okkara hugsan er eingin ivi um, at tað bæði er rætt og lívsneyðugt at steðga bøðilinum Saddam Hussein. Líta vit at, hvussu hann nú í mong ár hevur brúkt milliard eftir milliard av krónum til at byggja upp 4. størstu hermegi í heiminum, so dugir einhvør at síggja, at vit her hava við ein sera vandamiklan diktator at gera, sum í longdini kann fara at gerast eins vandamikil um ikki verri enn bæði Hitler og Stalin. Hann læt eina hálva millión irakar gera sjálmorð og

hann drap eina hálva millión iranar í einum fullkomiliga hópisleysum kríggi. Hann brúkti kemisk vápn móti sínum egnu borgarum, umframt at hann hevur tikið lívið av óteljandi irakarum, sum ikki hugsaðu og gjørdur sum hann.

FÁUR Man ivast í, at varð Saddam Hussein ikki steðgaður nú, antin við sanktiónum ella við hermegi ella á uppaftur annan hátt, so hevði hann kjarnorkuvápn og kanska heimsins sterkastu hermegi um ikki so mong ár. Hansara mál at gerast leiðari fyri øllum muslimum hevði ikki verið nóg mikið fyri hann. Hann hevði ikki givist á hondum fyrr enn hann hevði lagt allan heimin undir seg — kosta hvat tað vil. Tí eigur hann at verða steðgaður nú.

MEN, tað, sum er sera hugstoytt í øllum hesum er, at tað júst eru vestanveldini í eirindaleysu tráanini eftir profitti, sum hava ført krígsma-

skinu hansara. Tað eru lond sum Ongland, Týskland, Frakland og onnur, sum hava bygt upp hesa ógiligu hermegi hansara. Ongantið hevur spurnartekin verið sett, hvat hann skuldi brúka hetta til. Vit hava bara hugsað um okkara egna pengapung, og hvat vit kundu fáa burtur úr her og nú. Her hava politisku leiðararnir í vesturheiminum so sanniliga stóra ábyrgd. Ein stóran part av hesum kunnu vit takka tí sokallaða fría initiativinum — tí sokallaða fría marknaðarbúskapin, fyri, har tað almenna ikki má hava nakað sum helst eftirlit, men har ídnaðurin — sum vit nú sanna — er sloppin at framleiða og selja uttan mun til hvønn og til hvat. Nú rakna vit við við kaldan dreyms og spyrja: hvør er tað, sum hevur gjørt henda vandamikla bøðilin út við øllum hesum vápnunum! Fá kenna svarið, alt ov fá, og tí er at vóna, at tað í kjalarvørrinum á hesum kríggi fer at verða gjørt upp,

hvussu Saddam Hussein veruliga megnaði at gerast ein av heimsins sterkastu monnum.

TAÐ er deprimerandi at síggja, hvussu hesin sami maður aftur og aftur tekur teir stóru og sterku sameindu á bóli. Vit spyrja, hvussu tað ber til, at heimsins sterkastu lond ikki hava tikið hædd fyri hesum, hvussu tað ber til, at tey — eftir at hava verið við til at byggja út hermegina hjá Irak — ikki hava tikið hetta við í síni strategi, áðrenn tey fóru undir mest umfevnandi loftálopið í søguni — og sum nú sambært nógvum eygleiðarum kann enda við einum ósigri!

SPURNINGARNIR eru nógvir í hesum døgum. Vit kenna bert fá av svarunum, meðan tað tykist sum um irakiski leiðarin kennir tey øll. Vit halda, at hann longu hevur gjørt nóg nógv ringt, men vit vita eisini, at hann enn ikki hevur brúkt síni kemisku og bakteriologisku vápn, tey, sum fara at drepa túsundtals menniskju og loypa hvøkk á allan heimin.

UPPGÁVAN hjá teimum sameindu er torfør. Vit mugu so bert vóna, at eisini teir hava onkran trumfin í bakhondini, og at teir syrgja fyr, at kríggjið fær ein skjótan enda, soleiðis at vit øll kunnu gera okkum til at byggja upp aftur tað, sum er oyðilagt, og ikki minst, soleiðis at vit í vesturheiminum kunnu royna at byggja tær brýr, sum eru so neyðugar millum muslimska heimin og Ísrael og eisini Vesturheimin, um so er at bæði Ísraelar, palestinar og arabarar í framtíðini kunnu liva saman í sátt og semju. Nógvir spurningar eru at loysa, men ein tann týðningarmesti í løtuni er at fáa bilbugt við bøðilin Saddam Hussein. Ongantið ov skjótt.